
POLITICAL INSTABILITY IN THE CONTEXT NEW INSTITUTIONALISM

Igor Ishchenko
Dnepropetrovsk National University Oles Gonchar,
PhD. Historical Sciences, Associate Professor of Political Science (**Ukraine**)
e-mail: iv.ishchenko@gmail.com

ABSTRACT

Rationality in politics from the perspective of the new institutionalism is understood as making optimal decisions. The individual does not the best choice in an unstable social and political situation. Human limited choice alternatives. The second limitation is due to the time factor. Commodity-money relations in politics means activates the manipulation of public opinion. This explains the choice of individuals who make decisions under the influence means the manipulation of consciousness. The purpose of this study is to identify major trends and conditions that contribute to the destabilization of society. We explore these trends and conditions in the various institutional options cycle. Consequences of political decision-making causes instability in the society when replaced basis for these decisions. Subjects policy under transients operate on the basis of informal norms more. Such actions are explained by opportunistic behavior of actors and the low efficiency of the formal norms. Instability institutional norms manifested in the absence of hard mechanism for monitoring compliance. Institute of losing its legitimacy because of dysfunctional core standards. Social stability can be achieved, if the actors operate within political institutions. This is the first condition. The second condition is formulated as follows. Stability is possible if the subject is able to provide a fully functional interaction structures that conflict. The third condition is. Stability is possible if the transaction costs offset conflictual relationship completely. If resources that compensate for the conflictual relationship is missing, then instability in the society will continue. Frequent changes in the "rules of the game" may have two options consequences. The result is an inefficient use of state social capital. The result may be to maintain the state bureaucracy of its dominant position in the political market. Institutional cycle we call the full dynamics of institutional changes from the beginning to the end of the electoral cycle. There are two main options for the functioning of the political institutions in terms of political and social instability. The first option presented institution that during the election cycle goes through a number of phases and the last phase is transformed into a new organizational capacity. Such dynamics can be described as the Institute "model of moderate instability." The second embodiment can be expressed as follows. Institute for the intermediate phase completes the cycle and goes to his last phase. Such an option is the dynamic functioning of the institution can be taken as a "crisis model." Expedient to distinguish the following phases institutional cycle phase active formation, structured phase, institutional exhaustion phase and institutional transformations. Instability manifests itself most explicitly in the final phases of institutional cycle. Full passage institutional cycle state institutions is not always possible when the polarization is enhanced socio-political forces in society. They are forced to operate in a crisis mode model in such conditions.

Keywords: instability, new institutionalism, norms, cycle, uncertainty, resources, transaction costs.

ПОЛИТИЧЕСКАЯ НЕСТАБИЛЬНОСТЬ В КОНТЕКСТЕ НОВОГО ИНСТИТУЦИОНАЛИЗМА

Ищенко Игорь Васильевич
Днепропетровский национальный университет имени Олеся Гончара
кандидат исторических наук, доцент кафедры политологии, доцент (Украина)
e-mail: iv.ishchenko@gmail.com

РЕЗЮМЕ

Рациональность в политике с позиции нового институционализма понимается как принятие оптимальных решений. Но выбор, который индивиду приходится делать в условиях нестабильности, нельзя назвать наилучшим. Он ограничен в выборе альтернатив. Второе ограничение связано с временным фактором. Товарно-денежные отношения в политике активизируют средства манипуляции общественным сознанием, поэтому индивиды склонны делать свой выбор под воздействием этих средств.

Целью исследования является выявление основных тенденций и условий, способствующих дестабилизации социума в рамках вариативности институционального цикла. Последствия от принятия политических решений вызывает нестабильность в обществе тогда, когда заменяется их основа. Оппортунистическое поведение и низкая эффективность свидетельствует, что в переходных режимах институты в большей мере ориентируются на неформальные нормы. Зыбкость институциональных норм проявляется в отсутствии жесткого механизма контроля за их соблюдением. Отсюда возникает дисфункциональность ключевых норм и, как следствие, делегитимация института. Если субъекты в рамках политических институтов в состоянии обеспечить полнофункциональное взаимодействие, компенсируя необходимый объем транзакционных затрат, значит общественная стабильность может быть достигнута. В противном случае, недостаток ресурсов сигнализирует о незавершенности актов взаимодействия, что может резко повысить конфликтность между различными структурами.

Частые изменения «правил игры», могут вести либо к неэффективному использованию государством общественного капитала, либо к сохранению государственной бюрократией своего доминирующего положения на политическом рынке. Полную динамику изменения институтов от начала и до окончания электорального цикла назовем институциональным циклом. Существует вариативность функционирования политических институтов в условиях политической и социальной нестабильности.

Первый вариант представлен институтом, который в ходе электорального цикла проходит ряд фаз и на последней фазе трансформируется в новом организационном качестве. Такую динамику института можно обозначить как «модель умеренной нестабильности». Второй вариант характерен неполным прохождением электорального цикла и ускоренным его окончанием. Подобный вариант динамического функционирования института можно принять как «кризисную модель».

Целесообразно выделить следующие фазы институционального цикла: активного формирования, структурированную, институционального исчерпания и институциональных трансформаций.

Нестабильность наиболее эксплицитно проявляется на завершающих фазах институционального цикла. С усилением поляризации социально-политических сил в обществе снижается вероятность полного прохождения институционального цикла государственными институтами, поэтому они вынуждены функционировать в режиме кризисной модели.

Ключевые слова: нестабильность, новый институционализм, нормы, цикл, неопределенность, ресурсы, транзакционные издержки.

ПОЛІТИЧНА НЕСТАБІЛЬНІСТЬ В КОНТЕКСТІ НОВОГО ІНСТИТУЦІОНАЛІЗМУ

Іщенко Ігор Васильович
Дніпропетровський національний університет імені Олеся Гончара
кандидат історичних наук, доцент (Україна)
e-mail: iv.ishchenko@gmail.com

РЕЗЮМЕ

Рациональність в політиці з позиції нового інституціоналізму розуміється як прийняття оптимальних рішень. Але вибір, який індивіду доводиться робити в умовах нестабільності, не можна назвати найкращим. Він обмежений у виборі альтернатив. Друге обмеження пов'язане з часовим фактором. Товарно-грошові відносини в політиці активізують засоби маніпуляції суспільною свідомістю, тому індивіди схильні робити свій вибір під впливом цих засобів. Метою дослідження є виявлення основних тенденцій і умов, що сприяють дестабілізації соціуму в рамках варіативності інституційного циклу. Наслідки від прийняття політичних рішень викликають нестабільність у суспільстві тоді, коли замінюється їх основа. Опортуністична поведінка і низька ефективність свідчить, що в перехідних режимах інститути в більшій мірі орієнтуються на неформальні норми. Хиткість інституційних норм проявляється у відсутності жорсткого механізму контролю за їх дотриманням. Звідси виникає дисфункціональність ключових норм і, як наслідок, делегітимація інституту.

Якщо суб'єкти в рамках політичних інститутів в змозі забезпечити повнофункціональну взаємодію, компенсуючи необхідний обсяг трансакційних витрат, значить суспільна стабільність може бути досягнута. В іншому випадку, брак ресурсів сигналізує про незавершеність актів взаємодії, що може різко підвищити конфліктність між різними структурами. Часті зміни «правил гри», можуть вести - або до неефективного використання державою суспільного капіталу, або до збереження державною бюрократією свого домінуючого положення на політичному ринку. Повну динаміку зміни інститутів від початку і до закінчення електорального циклу назвемо інституціональним циклом. Існує варіативність функціонування політичних інститутів в умовах політичної та соціальної нестабільності. Перший варіант представлений інститутом, який в ході електорального циклу проходить ряд фаз і на останній фазі трансформується в новій організаційній якості. Таку динаміку інституту можна позначити як «модель помірної нестабільності». Другий варіант характерний неповним проходженням електорального циклу і прискореним його закінченням. Подібний варіант динамічного функціонування інституту можна прийняти як «кризову модель». Доцільно виділити наступні фази інституційного циклу: активного формування, структуровану, інституційного вичерпання та інституційних трансформацій. Нестабільність найбільш експліцитно проявляється на завершальних фазах інституційного циклу. З посиленням поляризації соціально-політичних сил в суспільстві знижується ймовірність повного проходження інституційного циклу державними інститутами, тому вони змушені функціонувати в режимі кризової моделі.

Ключові слова: нестабільність, новий інституціоналізм, норми, цикл, невизначеність, ресурси, трансакційні витрати.